

dige og vindende Personlighed, som nu en Gang ingen kan modstaa, og efterhaanden er Manden bleven overbevist om alle mine udmærkede Egenskaber som Politiker, Minister osv.; derfor har han skiftet Mening. Ministeren nægter, at der er nogen Aarsagsforbindelse mellem de to Ting, at han som Minister Aar efter Aar har udsat Straffen og saa dette mærkelige Fænomen, at denne Mands Blad ganske har skiftet Karakter overfor den højtærede Minister.

Jeg skal tage en anden Ting, den højtærede Ministers Stilling som Teglværksejer. Jeg skal ogsaa der ikke fremkomme med noget, der ikke er fuldt oplyst i Folketinget, jeg skal holde mig til det fuldkomment beviste: at den højtærede Minister har givet en Bygherre Dispensation med Hensyn til visse Ting, hvor han havde Sundhedskommissionen og andre Autoriteter imod sig. Den højtærede Minister vil saa sige: Det havde jeg Ret til, det er min Mening, at denne Mand fortjente det. Saa spurgte man: Har Ministeren da ikke nogen personlig Fordel af dette, har han ikke leveret Sten til denne Bygning? Saa siger den højtærede Minister: Nej, jeg har hans Ord fra Folketinget opskrevne; de kom vist i en anden Sammenhæng: „Jeg har for øvrigt aldrig leveret en eneste Sten til Bygmester Adolphsen“. Det staar i Folketingstidenden Sp. 1257. Folk maa altsaa deraf faa det Indtryk, at Ministeren aldrig har leveret nogen som helst Sten til dette Byggeforetagende eller ikke som Teglværksejer haft mindste Interesse i hele denne Sag. Han har ganske vist som Justitsminister givet en Dispensation, som han ansaa det for rimeligt at give; jeg skal gaa ud fra, at det er den højtærede Ministers Standpunkt, jeg tror ikke, at jeg fremsætter det forkert. Saa oplyses det bagefter, at trods det, at Ministeren har sagt, at han aldrig leverede Sten til denne Bygning, at han har leveret Sten til Mandens Murmester. Nu kunde man tænke sig, at Ministeren, da han vidste dette, afgav den Erklæring under den Forudsætning eller den reservatio mentalis, vil jeg hellere sige, at det at levere Sten til Murmesteren var ikke det samme som at levere dem til Bygmesteren. Jeg vil ikke sige, at det var nogen ret heldig Stilling for en Justitsminister at tage i en saadan Sag, men den Stilling kunde man tænke sig, at han tog. Men til al Ulykke oplyser Købekontrakten mellem Mandens Murmester og Justitsministeren, hvor Stenene skulde leveres, og at de skulde leveres til den Byg-

ning, der opførtes paa Jagtvejen og opførtes af Hr. Adolphsen. Den staar angivet i Købekontrakten. Ja, hvad skal man nu gøre? Den højtærede Minister har altsaa afgivet en Erklæring, og dernæst overbevises han om, at denne Erklæring ikke er overensstemmende med Sandheden. Han har erklæret, at han *ikke* har leveret nogen som helst Sten til dette Foretagende, og det bevises, at han *har* leveret Sten. Efter at dette er oplyst, har den højtærede Minister aldeles ikke svaret herpaa, han har ikke svaret paa denne Oplysning om Købekontraktens Indhold. Selv om man nu fik den højtærede Minister til at tilstaa, at han virkelig har leveret disse Sten til denne Ejendom og vidst det hele Tiden, skønt han har benægtet — ganske paa samme Maade som en Sagfører plejer at sige til sin Klient: Du skal benægte og ikke tilstaa, før du har Kniven paa Struben — saa vil den højtærede Minister sige: Hvad saa? Jeg har leveret Mursten til denne Bygning, jeg har ogsaa givet Dispensation, men de to Ting have ikke det fjerneste med hinanden at gøre, der er ikke den ringeste Aarsagsforbindelse. Det ene har jeg gjort som Minister, hvad jeg ansaa for rigtigst der, og det andet har jeg gjort som Forretningsmand. Det forekommer mig dog ikke heldigt, at det kan godtgøres, at den højtærede Minister paa den Maade virker i 2 forskellige Fag.

Saa kommer jeg til endnu en Ting, Forholdet til Landbrugslotteriet. Heller ikke det skal jeg komme dybt ind paa, man kender jo hele denne Sags Udviklings Gang. At Landbrugslotteriet i og for sig er stridende mod Lotterilovens Aand og Hensigt, derom er der ingen Tvivl. Jeg har før sagt noget saadant som, at det havde afdøde Justitsminister Nellesmann aldrig gjort. Jeg ser nu, at den højtærede Minister ved et Delegeretmøde for sit Parti klagede over, at jeg havde sammenlignet ham — og ikke til hans Fordel — med afdøde Nellesmann: det var kommet saa vidt, at skønt han var Systemskiftets Minister, skulde han af en Venstremand lide den Tort, at Nellesmann blev sat over ham som Justitsminister. Naa, jeg maa nu sige, at jeg har ikke nogen særlig Grund til at rose Nellesmann i hans Grav, han var en haard Modstander mod mine Meningsfæller og ogsaa mod mig, men det vil jeg dog sige, at jeg foretrækker unægtelig den afdøde Justitsminister for den nuværende. Thi det er sikkert, at den Sammenblanding af For-